

Wat zag hij?

A.M. Burrage

Voor ik mijn ogen open deed was ik mij ervan bewust dat mijn hand werd vastgehouden door een andere hand en toen ik ze opende, zag ik dat mijn pols boven een kom werd gehouden waarin mijn bloed druppelde. Ik lag op een sofa tegenover hoge ramen waardoor ik bloeiende seringén in zon en wind heen en weer zag gaan. Het duurde zeker een minuut voor ik mij de botsing bij het Paddock-kruispunt herinnerde, waar mijn rijtuigje en het andere, beide wild rijdend, met de wielen in elkaar waren geraakt. Dat kwam mij voor de geest terwijl mijn blik over de met kamgaren bedekte benen en doffe schoengespen van de kleine chirurgijn gleed, Ik had er nog steeds geen idee van waar ik was. Het was een lichte kamer, in de Franse stijl van de tijd gemeubeld. De sofa waarop ik lag, had een vergulde armleuning en de stoelen hadden vergulde poten; waar ik ook zijn mocht, ik was in een rijke en verfijnde omgeving.

De kleine chirurgijn merkte dat ik mijn ogen open had gedaan en gaf een uitroep van voldoening.

'Aha!' zei hij. 'Er bestaat niets beters dan een aderlating bij bewusteloosheid. Weest u maar niet bang, meneer, u bent in bekwame handen, dat mag ik gerust zeggen.' En hij grinnikte als iemand die trots is op zijn beroep. Ik keek zonder veel belangstelling van zijn ongepoederde

pruik naar zijn versleten schoenen. Hij had zijn jas uitgetrokken en de mouwen van zijn hemd waren tot boven zijn ellebogen opgerold. Ik zag dat aan een van de pijpen van zijn kniebroek een knoop los was.

'Waar ben ik?' vroeg ik.

'U bent de gast van lord Stevensbury,' antwoordde hij. 'Hij heeft u hierheen vervoerd en liet mij dadelijk roepen.'

Mylord zat in het andere rijtuig. Hij was naar Powers geweest en had 'een weddenschap verloren en een groot stuk wild. Op de terugreis brak een veer van zijn rijtuig, hij moest het bij de "Crown" laten staan en een sjees huren. Ik twijfel er niet aan dat hij de jongen als een gek liet rijden; en u reed, als ik het goed gehoord heb, ook niet bepaald op uw gemak.' Terwijl hij sprak verbond hij mijn pols. 'En mijn koetsier?' vroeg ik. 'Helaas! Tom Hammett heeft voor de laatste keer gereden. Ze zullen hem missen op de wegen hier. Een uitstekend koetsier, meneer, een uitstekend koetsier, maar niet de eerste die hier op het Paddock-kruispunt verongelukt is.' Ik bewoog mijn hoofd en voelde een scheut van pijn. Ik rilde even en ontdekte dat mijn hoofd geheel in verband zat.

'U hebt geluk gehad, meneer,' zei de kleine man en zette de kom weg. 'De sterren waren u goed gezind. De sjees is een wrak, de koetsier en het paard dood en u hebt niets ernstigers dan een hoofdwond. Maar daar hoor ik mylord.'

Dit zal hem genoeg doen.' Hij sprong naar de deur om hem open te doen, maar iemand